

Мария Илиева

Звезден шепот

В пътеките тихи
пристъпва нощта.
Самодива за тебе
разплита свила от злато,
изпратила залез
и дъжд от цветя.
Нежността на светулка
е вплела в косите си
вятър,
със който те милва.
И шепнат звездите.
В прозореца
щедрите клони притихват.
Прегръща те с трепет луната –
младо момиче
и знам, че с повея летен
в съня ти ще прати
на славеи нежните трели.
И ангели бели,
понесли се с арфи –
благо шептящи
молитва
над тебе!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10171>]